

льного типу корпоративної культури; комплексна оцінка ефективного забезпечення на основі оцінки елементної та функціональної складових; визначення рівня корпоративної культури з метою її підвищення; здійснення моніторингу заходів щодо підвищення рівня культури організації; через прийняття та реалізацію управлінських рішень, а також контролю за їх виконанням та оцінки результатів відповідно до ухвалених рішень.

Таким чином, можна відзначити, що процеси формування та ефективного забезпечення корпоративної культури повинне мати на меті зміцнення її позитивного впливу на результативність діяльності організації, його конкурентоспроможності, іміджу, гудвілу в процесі практичного впровадження і застосування.

1. Ткачук О. М. Корпоративна культура компанії як складова просторової економіки [Електронний ресурс] / О. М. Ткачук. // Економіка. Управління. Інновації. Серія : Економічні науки. - 2017. - № 1. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eui_2017_1_15

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ

Кузьменко О.О.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Значне місце в теорії інноваційного менеджменту займають концепції, що досліджують формування технологічних систем і способи поширення інновацій. Ці концепції розвиваються поруч учених, серед них можна виділити англійських економістів К.Фримена, Д.Кларка й Л.Суїте. Вони ввели поняття технологічної системи взаємозалежних сімейств технічних і соціальних інновацій. На думку автора, темпи економічного росту залежать від формування, розвитку й старіння технологічних систем. Дифузія, або процес поширення інновацій, розглядається як механізм розвитку технологічної системи. Автори зв'язують темпи дифузії нововведень із ринковим механізмом. Вони відзначають, що дифузія інновацій вимагає відповідних умов і стимулювання. Поштовхом до розвитку економіки служить поява базисних інновацій в окремих галузях виробництва (тут проглядається подібність із концепцією Менша).

Метою роботи є узагальнення теоретичних основ управління інноваційною діяльністю організації.

З поняттям «інновацій» тісно пов'язане поняття «інноваційна діяльність». Це багатогранна, складна економічна категорія. Інноваційна діяльність - це процес спрямований на розробку інновацій, реалізацію результатів закінчених наукових досліджень і розробок або інших нау-

ково-технічних досягнень у новий чи удосконалений продукт, реалізований на ринку, у новий чи удосконалений технологічний процес, використовуваний у діяльності, а також пов'язані з цим додаткові наукові дослідження і розробки.

Під сутністю інноваційної діяльності розуміється її внутрішній зміст, що виражається у взаємозв'язку всіх різноманітних властивостей і відносин, що виявляються в різних формах існування: наукова, проектно-конструкторська, технологічна діяльність, досвідчені розробки, робота з освоєння нововведень у виробництві, їхньої реалізації. Змістом інноваційної діяльності є єдність всіх складових її елементів, властивостей, внутрішніх процесів, зв'язків, протиріч і тенденцій. Воно виражається у взаємозалежній і ефективній діяльності по доведенню науково-технічних ідей, винаходів, розробок до результату, придатного до практичного використання, що припускає цілий комплекс наукових, технологічних, організаційних, фінансових і комерційних заходів, у своїй сукупності приводячих до інновацій [1].

Незважаючи на те, що сьогодні намітилися певні тенденції взаємного зв'язування різних теорій і з'явилися узагальнюючі, синтезуючі колишні результати напрямку, остаточно єдність у поглядах на сутність інноваційної діяльності ще не досягнуто. Напряму розвитку інноваційної теорії, що втримуються в науковій літературі, найчастіше доповнюють один одного, не відбиваючи загальної картини існуючих концепцій. Вітчизняні розробки висвітлюють більшою мірою не результати аналітичних досліджень, а можливість використання досвіду в наших умовах.

Разом з тим, одержує поширення більше широкий погляд на досягнення науки не тільки в сфері техніки, але й в інших областях - при створенні нових товарів масового споживання, нових організаційних структур і т.д. Проблематика нововведень уже вийшла за рамки властиво екологічних концепцій і підходів і усе більш активно містить у собі проблеми соціології, загальної теорії керування й інших дисциплін. Вона виступає як нове поле комплексних досліджень.

Таким чином, нововведення виступає як конкретний результат розробки нової наукової ідеї у вигляді зразка нової техніки, матеріалу, інформації, що якісно відрізняються від застосованих раніше й що дозволяє підвищити ефективність виробництва.

Узагальнивши різні точки зору, можна зробити висновок про те, що найбільш повне визначення інноваційної діяльності як об'єкта керування повинне включати два аспекти:

- сукупність процесів виробничого й невиробничого характеру, що забезпечують постійне вдосконалювання виробництва й задово-

лення суспільних потреб на базі взаємозалежного поступального розвитку науки й техніки, об'єктивних економічних законів і закономірностей;

- сукупність дій, що забезпечують високий рівень використання інноваційного потенціалу виробництва, необхідний і достатній у конкретний період часу для створення, комерціалізації й експлуатації нових продуктів, технологій, управлінських нововведень.

Усі складові частини, що мають вплив на розвиток інновацій, мають бути узгоджені між собою і виконувати певні функції згідно з механізмом їх використання, який розробляється у надрах інноваційного менеджменту організації.

• Лисенко Л. А. Оцінка ефективності інноваційної діяльності промислового підприємства [Текст]: автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.04 / Лисенко Л. А.; Харк. нац. екон. ун-т. — Х., 2010. — 20 с.

РОЗВИТОК КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В СУБ'ЄКТАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Чернишов Ю.І.

Науковий керівник – Плотницька С.І., д-р екон. наук, доцент

Тенденції глобалізації сприяють значному поширенню корпоративної форми організації підприємницької діяльності. Україна не є винятком корпоративне управління стає невід'ємною частиною менеджменту багатьох вітчизняних підприємств. Закономірно, що питання організації корпоративного управління є актуальною темою наукових пошуків.

Питанням розвитку та становлення корпоративного управління в Україні присвячені роботи таких вітчизняних вчених, як Л.С. Головка, Л.А. Грицина, О.Є. Гудзь, Н.М. Давиденко, С.О. Іщук, О.В. Коваленко, А.В. Сірко, Н.А. Супрун, Л.І. Федулова, Т. Фролова та ін. В той же час, питання особливостей процесу становлення та розвитку корпоративних відносин в економіці Україні, а також визначення проблем корпоративного управління на сучасному етапі розвитку потребують подальших досліджень.

Процес формування корпоративного управління є складною системою економічних відносин, ключовою рисою якого є відокремлення процесів володіння власністю від управління нею [2]. Розвиток корпоративного управління відбувався в процесі еволюції підходів до форм організації бізнесу та становлення системи корпоративних відносин.

Корпорація – це організаційна структура, яка об'єднує необхідні ресурси для виробництва товарів та надання послуг населенню [1].